

Arrest

nr. 70 132 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 maart 2004 een asielaanvraag in. Op 22 april 2004 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 27 mei 2004 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Op 12 april 2007 dient verzoeker, samen met zijn gezin, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende (bijlage 19).

1.4. Op 11 juni 2009 verkrijgt verzoeker zijn E-kaart.

1.5. Op 20 januari 2010 dient verzoeker eveneens een aanvraag om duurzaam verblijf in (bijlage 22).

1.6. Op 20 januari 2010 dient verzoekers echtgenote een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als echtgenote van verzoeker.

1.7. Op 15 april 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van het duurzaam verblijf aan verzoeker.

1.8. Op 22 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 augustus 2010. Op 8 november 2010 verwerpt de Raad het beroep.

1.9. Op 20 september 2010 dient verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als zelfstandige (bijlage 19). Op 4 oktober 2010 wordt verzoeker in bezit gesteld van een E-kaart.

1.10. Op 17 augustus 2010 dient verzoeker samen met zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 8 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T. F. Ti. {...} geboren te Sevlievo, op {...} van Bulgaarse nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed op 22.12.2008 een eerste maal de aanvraag tot verklaring van inschrijving. Op basis van de bewijsstukken die betrokkene voorlegde werd zijn recht tot verblijf erkend. Op 22.07.2010 moest er echter toe besloten worden dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldeed om het verblijfsrecht verder te kunnen uitoefenen. Betrokkene was niet akkoord met deze beslissing en tekende beroep aan, op 8.11.2010 verwierp de Raad voor vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Intussen had betrokkene op 7.09.2010 aan nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving gedaan als zelfstandige. Op basis van de nieuwe voorgelegde documenten bekwam hij daarom opnieuw de E-kaart dd. 0410-2010. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht opnieuw heeft verworven.

De aanvankelijke documenten waarmee betrokkene immers aantoonde een zelfstandige activiteit te hebben, blijken heden waardeloos. Betrokkene liet immers met terugwerkende kracht, nadat hij opnieuw de E-kaart had verworven, de zelfstandige activiteit terugdraaien. Uit het administratief dossier blijkt dat bij raadpleging van het algemeen repertorium van zelfstandige ondernemers dat betrokkene zich aansloot als zelfstandige in augustus 2010, maar dat dit met terugwerkende kracht werd te niet gedaan. Concreet wil dit zeggen dat betrokkene ontslagen worden van het betalen van enige sociale bijdrage als zelfstandige maar dus ook dat betrokkene nooit effectief enige zelfstandige activiteit heeft gehad. Indien dit immers wel het geval zou zijn, zou wel degelijk nog een deel van de sociale bijdrage moeten betaald worden.

De documenten die betrokkene voorlegde ter staving van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving waarmee hij zijn zelfstandige activiteit aantoonde, waren wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht toe te staan. Vandaar dat overeenkomstig art. 42septies (wet 15.12.1980) heden een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Het feit dat betrokkene heden in het bezit is van een arbeidskaart met een geldigheidsduur van 08-02-2011 tot 07-02-2012, doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene op frauduleuze wijze het verblijfsrecht (en bijgevolg ook de arbeidskaart B, gezien de verblijfsstatus daar een element van beoordeling bij is) heeft

bekomen. Overeenkomstig het beginsel 'fraud omnia corrumpit' hoeft helemaal geen rekening gehouden te worden met deze arbeidskaart B.

Zelfs indien er wel rekening zou mee gehouden worden, quod non, kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 69 sexies § 2 van het KB van 08-10-1981 om toepassing van art. 50. Dus zelfs al zou deze huidige tewerkstelling in overweging worden genomen, dan nog voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1 waardoor overeenkomstig art. 42bis, §1 evengoed het verblijfsrecht zou moeten worden beëindigd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden voert verzoeker de schending aan van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Schending van van de artikelen 57 van het K.B. van 8/10/1981 en verder en van artikel 42septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting

De beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel

Verzoeker vroeg als gezin op 4 maart 2004 asiel aan op 22 april 2004 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; op 27 mei 2004 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Een voorziening tot schorsing en nietigverklaring werd ingesteld voor de Raad van State deze verwierp op 18 maart 2009 het verzoek. Er is een lopende asielprocedure van meer dan 5 jaar. Zoals vermeld kunnen bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asieliinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De periode wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten. Conclusie verzoeker heeft een wachttijd van 5 jaar en voldoet dus. Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek tot annulatie van verzoekende partij niet dient afgewacht. Een (eerdere) aanvraag conform artikel 9. Vw dd. 26 Maart 2007 was immers gekend bij verwerende partij nog voor de het bevel gegeven werden. Dat het geven van dit bevel derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd met is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die prefect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing dd 8 juli 2011 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

{..}

Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Dat verzoeker opmerkt dat maatregelen van openbare orde enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het gedrag van de betrokkene.

Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet in aanraking kwam met het gerecht. Verzoeker merkt verder op dat hij zich inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren. Zo verwijst verzoeker naar zijn eerdere legale tewerkstelling als interimkracht. Dat voormede redenen geenszins aanwezig zijn. Dat derhalve, gelet op voormelde rechtspraak, dient vastgesteld te worden dat de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, welke enkel en alleen verwijst naar de fout van de werkgever niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 7 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven. Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 57 van het Vreemdelingenbesluit en 42septies van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 57 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft verworven zodat een einde dient gesteld aan zijn verblijfsrecht. Voorts blijkt dat verzoeker evenmin voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat de motieven van de bestreden beslissing te betwisten. Verzoeker meent evenwel dat de bestreden beslissing niet mocht genomen worden omdat hij een asielprocedure van vijf jaar heeft gehad en meent dan ook in aanmerking te komen voor regularisatie in toepassing van oud artikel 9, derde lid / artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op zijn aanvraag op grond van oud artikel 9, derde lid van de

Vreemdelingenwet van 26 maart 2007 die de verwerende partij gekend is, zodat hem geen bevel kon afgeleverd worden. Verzoeker meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door zijn persoonlijke situatie niet te onderzoeken. Verzoeker wijst nog op rechtspraak waarbij hij stelt dat een verwijderingsmaatregel maar mogelijk is na uitspraak over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt tenslotte op dat hij niet in aanraking kwam met het gerecht en zich inspant om zich te integreren.

2.5. De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) of 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) of 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626, 12 januari 2007). Het inhoudelijke betoog van verzoeker waarom hij meent in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van (oud) artikel 9, derde lid of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt en hem bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat deze motieven te betwisten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of oud artikel 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu is gebeurd.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aangenomen worden. De verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is verder in casu niet dienstig nu de bestreden beslissing niet in toepassing van dit artikel werd genomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER